

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος εικοστός.

Συνδρομή ἑτησία: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20 — Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου ἑκάστου ἔτους καὶ εἶναι ἑτησίου. — Γραφεῖον Δευτ. Ὁδοῦ Σταδίου 82.

24 Νοεμβρίου 1885

ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ

Τῷ ΚΦ Δ. Βικέλα

Α΄

«Φίλτατε! ἦλθον χθές βράδυ ἀπὸ τὴν ἐρημίαν μου. Ἔχω ἀνάγκην νὰ σὲ ἰδῶ ἀπόψε. Νὰ ἔλθω ἢ νὰ ἔλθης; Σὲ φιλῶ.

Στέφανος».

Τέλος πάντων ἀπεφάσισε ν' ἀφίση τὰ βουνὰ καὶ τὰ δάση του! Ἐπῆγεν εἰς τὸ κτῆμα τοῦ θεοῦ του ἵν' ἀναλάβῃ ἐκ τῶν κόπων τῶν διδακτορικῶν του ἐξετάσεων ὁ νεαρὸς νομομαθὴς, ἐπῆγε νὰ μείνῃ δύο ἐβδομάδας—καὶ ἔμεινε δύο μῆνας! Δύο μῆνας! καὶ ποῦ; εἰς τὴν ἄκραν τοῦ κόσμου, εἰς ἕν χωρίον κατοικοῦμενον ἀπὸ ἑκατὸν διποδα ζῶα, σπείροντα καὶ θερίζοντα κριθὴν καὶ ὄσπρια! ὡς ὁ ἴδιος ἔλεγε πρὶν ὑπάγῃ. Καὶ ποῖος; Ὁ Στέφανος! ὁ μεγαλειότερος φίλος τοῦ κόσμου, ὁ τακτικώτερος καὶ ζωηρότερος πελάτης τῶν θεάτρων καὶ τῶν ἐσπερίδων. Ἐκεῖνος ὅτε ἐπρόκειτο νὰ φύγῃ ἐξ Ἀθηνῶν μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ μὴ δυσαρεστήσῃ τὸν θεῖόν του, ὅστις ἤθελε καὶ καλὰ νὰ τὸν φιλοξενήσῃ εἰς τὸ κτῆμα του, ἐκεῖνος ἐπληττεν, ἔσκαζεν, ἔκλαιε σχεδὸν ἐκ προοιμίου διὰ τὴν δεκαπενθήμερον ἐξορίαν του. Καὶ ὅμως ἐτετραπλασίασεν αὐτὴν ἑκουσίως, κατὰ τὴν χαριτωμένην δὲ συνθήειάν του οὔτε μοὶ ἔγραψε ποσῶς ἐκεῖθεν καὶ μόνον παρὰ τοῦ κυρίου θεοῦ του ἐμάνθανα ὅτι εἶναι ὑγιὴς καὶ κατευχαριστημένος. Τὸ πρῶτον, μάλιστα, τὸ ἐννοῶ, ἀλλὰ τὸ δευτέρον;

Αἱ ἰδέαι αὐταὶ ἀνεκυκλοῦντο ἐν τῷ λογισμῷ μου, ἐν ᾧ ἡ χεὶρ μου ἐδίπλωνε καὶ ἐξεδίπλωνε τὸ γράμμα τοῦ φίλου μου. Τὸ βλέμμα μου προσέπεσε καὶ πάλιν ἐπὶ τῆς λεπτῆς ἀτάκτου γραφῆς του καὶ διέδραμεν αὐτήν. Ἄλλὰ πρέπει ν' ἀπαντήσω, καὶ ἐγὼ τὸ ἐλησμόνησα σχεδόν, πρέπει νὰ ὀρίσω τὸν τόπον τῆς συνεντεύξεώς μας, ὡς ἐξίηται. Ἐγραψα λοιπὸν ἐπὶ ἐνὸς ἐπισκεπτηρίου μου:

«Οὔτε νὰ ἔλθω, οὔτε νὰ ἔλθης! νὰ συναντη-

θῶμεν εἰς τὸν σιδηρόδρομον τῶν 7. Πηγαίνομεν εἰς τὸ Φάληρον καὶ δεῖπνοῦμεν ἐκεῖ. Ἰούλιον μῆνα νὰ κλεισθῶ τὸ βράδυ εἰς δωμάτιον δὲν τὸ ἔχω σκοπόν!»

Ἐκραξά τὸν ὑπνρέτην μου καὶ τὸ ἀπέστειλα πρὸς τὸν Στέφανον. Μοὶ ἐμήνυσε: πολὺ καλὰ, καὶ ἐτήρησε τὴν ἀπάντησίν του. Εἰς τὰς 7 συνηνώμεθα παρὰ τὴν εἴσοδον τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ, καὶ ὑπὸ τὰ περίεργα βλέμματα τοῦ κόσμου ἐφιλούμεθα ὡς συμπτώεροὶ ἐπαρχιωῖται...

Μετ' ὀλίγον εἴμεθα παρὰ τὴν φαληρικὴν ἀκτὴν.

—Νὰ σοῦ εἰπῶ, ἐξαφνίσθηκα, ὅταν ἔλαβα σήμερον τὸ γράμμα σου· δὲν ἐπρόσμενα ὅτι θὰ ἐπιστρέψῃς πλέον εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐνόμιζα ὅτι ἔμεινες ὀριστικῶς ἐπιστάτης εἰς τὸ κτῆμα τοῦ θεοῦ σου.

—Καὶ δηλαδὴ, μ' ὄλον τὸν σατυρικὸν τόνον μὲ τὸν ὁποῖον προφέρεις τὰ λόγια αὐτά, ἐν εὐλιγκρινεῖα σὲ βεβαιῶ ὅτι εὐχαρίστως θὰ ἐδεχόμην τὴν θέσιν ἐπιστάτου, ἂν ἦτον δυνατὸν νὰ διέλθω ὅλην τὴν ζωὴν μου ἐκεῖ ἀνάμεσα εἰς τὰ δάση καὶ εἰς τὴν θάλασσαν, τόσῃ εὐτυχισμένην ὅπως διῆλθον τοὺς δύο μῆνας αὐτοῦς Ἄλλὰ...

—Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὑπὸ ἔσποψιν ὑγείας εἶσαι λαμπρὰ: ῥοδοκόκκινος καὶ ἠλιοψημένος ὡσὰν νὰ περιγηγήθηκες τὴν Ἀφρικὴν. Φαίνεται ὅτι τοὺς δύο αὐτοὺς μῆνας ἐθυσίασες τὸ πνεῦμα εἰς τὸ σῶμα· ὅταν τὸ πνεῦμα κοιμᾶται, τὸ σῶμα τρέφεται...

—Καὶ ὅμως ἔχεις λάθος! ὑπέλαβε ζωηρῶς· δὲν ἐκοιμήθη τὸ πνεῦμα μου κατὰ τοὺς δύο αὐτοὺς μῆνας. Ἀπεναντίας ἐλευθερώθη ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῆς τυπικῆς αὐτῆς καὶ μονοτόνου ζωῆς καὶ ἀπλωσε τὰ πτερά του...

—Καὶ ἐπέταξε; Ἄν ἐπέταξε δὲν σὲ συγχαίρω καθόλου, εἶπα γελῶν.

Ὁ Στέφανος ἐπειράθη:

—Διατί μὲ περιπαίζεις;

—Δὲν σὲ περιπαίζω· γελῶ διὰ τὴν ἀσυνείθιστον γλῶσσαν τὴν ὅποιαν μοῦ ἔμιλεῖς. Αὐτὸ δὲν τὸ ἐπρόσμενα· ἐπρόσμενα μάλιστα ὅτι μετὰ δύο μηνῶν διαρκῆ συναναστροφὴν μὲ χωρικούς, θὰ

ἐγίνεσο κᾶπως ἀγροικότερος καὶ ὅτι αἱ πρῶται σου ὀμιλίας θὰ ἦσαν περὶ σίτου, περὶ ποιμνίων, περὶ ὕλοτομίας. . . Ἄλλὰ σὺ ἄρχισες ποίησιν μῆπως εἶχες μαζί σου τὸν Βίκτωρα Οὐγκώ, ἢ σοῦ ἔδωκεν ὁ πάρεδρος τοῦ χωρίου τὸν Βύρωνα ἀπὸ τὴν βιβλιοθήκην του;

Ὁ Στέφανος προφανῶς δυσανασχέτει καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ὀμιλίας μου, συνεταράσσετο ἐπὶ τοῦ ἐδάμιου του καὶ ἐχάρασεν διὰ τῆς ῥάβδου πολύγωνα ἐπὶ τῆς ἄμμου. Ἐγὼ δὲ χαιρεκᾶκως περιειργαζόμενη τὴν μορφήν του καὶ τὰς ὄψεις του ἰδίᾳ, ἄς συνέσπα κατὰ τὸ σύνθημα, σιωπῶν. Ἐστρεψε τὸ βλέμμα καὶ μὲ παρατήρησεν ὀλίγον βλοσυρῶς.

— Ἐχεις ἄλλα ἢ ἐτελείωσες; Ἄν ἔχεις ἀκόμη, ἐγὼ φεύγω καὶ σὲ ἀφίνω νὰ τὰ εἰπῆς τῆς θαλάσσης.

— Μπᾶ! ἔμαθες καὶ νὰ πειράζῃσαι βλέπω διὰ τὸ παραμικρόν. Αὐτὸ εἶνε κακὸν ἐλάττωμα βέβαια δὲν τὸ εἶχες πρὶν φύγῃς.

— Δὲν ἤξεύρω ἂν τὸ ἰδικόν μου ἐλάττωμα εἶνε χειρότερον ἢ τὸ ἰδικόν σου· ἐγὼ πειράζομαι, ἀλλὰ σὺ μὲ πειράζεις. Σὺ κάμνεις τὴν κακὴν ἀρχήν, εἶπε παραπονοῦμενος.

— Σὺ ὅμως μοῦ δίδεις ἀφορμὴν μὲ τὰ πτερὰ τοῦ πνεύματος. . . .

— Καὶ ἐπιμένω εἰς αὐτό· λέγω ὅτι εἰς τὴν ἐξοχὴν, εἰς τὴν ἐρημίαν, τὸ πνεῦμα δὲν κοιμᾶται ὅπως θέλεις νὰ εἰπῆς σὺ, ἀλλ' ἐλευθεροῦται καὶ ὑψοῦται καὶ ἐξευγενίζεται, καὶ ἀπηλλαγμένον ὄλων τῶν κοινωνικῶν μολυσμάτων τῶν πόλεων ἀναπνέει μόνον αὔραν καὶ δρόσον ἀπὸ τὰ δένδρα καὶ τὰ κύματα. . .

— Ποῦ τὰ ἐδιάβασες αὐτά;

— Εἰς τὸ βιβλίον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔγραψεν ὁ θεὸς καὶ τὸ ὁποῖον καλεῖται φύσις. Εἶνε μὲ τόσον μεγάλα γράμματα γραμμένον, μόνον οἱ τυφλοί, ὅπως ἐσὺ δὲν ἤμποροῦν νὰ τὸ διαβάσουν.

— Εὐχαριστῶ διὰ τὸ τελευταῖον φιλοφρόνημα· εἶμαι ὀλίγον μύωψ, ἀπόδειξις τὰ δίοπτρα τὰ ὁποῖα φορῶ. Ἄλλ' εἰς τὸ βιβλίον τῆς φύσεως διάβασα πολὺ πρὶν ἀπὸ ἐσένα, σὺ ἦσουν ὁ ἀγράμματος. Ἐως χθὲς ἀκόμη σὺ ἐπερίπαιζες τὰ ῥωμαντικά αὐτὰ μοιρολογήματα, ὅπως τὰ ἔλεγες. χαίρω διότι εἰλικρινῶς μετενόησες· σοῦ ὑπόσχομαι ὅτι δὲν θὰ σὲ εἰρωνεύθῃ πλέον. Ἄλλὰ θὰ μοῦ δώσῃς καὶ σὺ μίαν ὑπόσχεσιν.

— Τί;

— Ὅτι θὰ εἶσαι εἰλικρινὴς ἀπέναντί μου!

— Τί ἐννοεῖς μ' αὐτό!

— Ἐννοῶ ὅτι, μετὰ τὴν ψυχρότητα καὶ ἀδιαφορίαν ἢ αἰφνιδία αὐτὴ πρὸς τὴν φύσιν στοργὴ καὶ λατρεία σου, ἢ ἀγάπη τῆς ἐρημίας καὶ τῆς ἐξοχῆς δὲν ἦλθεν ἔτσι ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε. Κᾶτι ἄλλο συνετέλεσε, κᾶτι;

Ὁ Στέφανος μ' ἠτένισεν ἀσκαρδαμυκτεῖ.

— Εἶσαι διάβολος! εἶπε μειδιῶν.

— Δηλαδὴ εἶμαι μόνον ἐξυπνος ἄνθρωπος· προσὸν κοινότατον εἰς τὴν Ἑλλάδα. Λέγε λοιπόν!

— Ἀφοῦ μαντεύεις. . .

— Ἦσύχασε δά! μαντεύω τὸ κᾶτι, ἀλλὰ τὸ τί, θὰ μοῦ τὸ εἰπῆς ἐσὺ, ἂν θέλῃς,

— Δὲν ἤμπορεῖς νὰ προσεγγίσῃς καθόλου;

— Μάλιστα ἀφοῦ τὸ ἐπιθυμεῖς· θὰ πάρῃς καὶ μάθημα λογικῆς ἐφηρμοσμένης ἐπὶ τῶν παραλογισμῶν σου. . .

— Ἄρχισες πάλιν;

— Ἄ! καὶ, καὶ μὲ συγχωρεῖς—εἶνε, θλίψεις, διδάκτρα διὰ τὸ μάθημα τῆς λογικῆς. Λοιπόν, σὺ ἔφυγες πράγματι λυπημένος ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, καὶ ὅσοι ἐγνωρίζαμεν τὸν χαρακτῆρά σου εὐρίσκαμεν ἀπλοῦστατον τοῦτο· εἶσαι ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, ὄχι τῆς ἐρημίας. Ποῖα θέληγτρα προσέλαθεν ἡ ἐρημία διὰ νὰ σὲ γοητεύσῃ ὅπως σ' ἐγοήτευσε, οὔτε ξύλα βέβαια, οὔτε γεννήματα, οὔτε βράχους· αὐτὰ τὰ ἤξευρες, τὰ ἐπρόσμενες. Ἄλλὰ κᾶτι ἄλλο, κᾶτι ζωντανώτερον, κᾶτι θελκτικώτερον. . . κᾶτι ἀνέλπιστον τέλος πάντων. . . Μὲ δύο λόγια θὰ ἐρωτεύθηκες ἐκεῖ κᾶμιὰ χωριατοπούλα.

Ἄνεκάγχασεν:

— Οἱ ἐξυπνοὶ ἄνθρωποι λέγουν κᾶποτε ἀνοησίας ἴσ' ἂν τὴν ἐδικὴν σου.

— Ἔτσι. . . νομίζεις λοιπόν, ὅτι μελετῶ ψυχολογίαν μόνον διὰ τὸν τύπον καὶ ὅτι δὲν τὴν ἐφαρμόζω πειραματικῶς ἐπὶ τῶν φυσιογνωμιῶν; Ἐὰν τολμᾶς εἰπέ μου ὅτι δὲν εἶσ' ἐρωτευμένος.

— Αὐτὸ δὲν τὸ διαψεύδω· θὰ σοῦ τὸ ἔλεγα ἄλλως καὶ χωρὶς τὰ ψυχολογικά σου πειράματα· Ἄνοησία ἦτο νὰ νομίσῃς ὅτι εἶμαι ἐρωτευμένος μὲ χωριατοπούλαις.

— Καὶ τάχα τί; Μήπως δὲν ἔχουν θέληγτρα οἱ εἰδυλλιακοὶ αὐτοὶ ἔρωτες; Εἰς τὰ παραμύθια δὲν εἶδες τόσαις βροσκοπούλαις ποῦ ἐτρέλλαιναν βασιλόπουλα; Ἐπειτα νὰ σοῦ εἰπῶ τὴν ἰδέαν μου, ἐγὼ ἀγαπῶ πάντοτε τὰ ἄκρα ἐναντία. Ἀπὸ τὰ ἄνθη ἐξάφνα θέλω ἢ τὸ εὐγενέστερον καλλιεργημένον ῥόδον τοῦ κήπου ἢ τὴν πτωχὴν ἀγριοβιολέτταν τοῦ βουνοῦ, καὶ ἀπὸ τὰς γυναῖκας ἢ τὴν εὐγενεστέραν βασίλισσαν τῶν αἰθουσῶν ἢ τὴν πενιχρότεραν ποιμενίδα τοῦ χωριοῦ. Τὰ μεταξὺ τῶν δύο εἶνε μετριότητες καὶ ἀποσταλάγματα. Μὲ κάμνεις νὰ χάσω τὴν πρώτην μου ἐντύπωσιν· θὰ ἦτο ἀνοησία ἴσως νὰ ἐρωτευθῆς χωριατοπούλα, ἀλλ' εἶνε ἐξευτελισμὸς τῆς καλαισθησίας σου ἂν ἐρωτεύθηκες καμμίαν χονδρὴν ἐπαρχιώτισσαν κόρην κανενὸς σιτεμπόρου ἢ κανενὸς παντοπόλου, παρῳδιᾶν, γελοιογραφίαν ἀνεπτυγμένης γυναικός. . . .

— Ἐπῆρες κατήφορον μὲ τοὺς ἀφορισμοὺς σου πάλιν. Ἄφησε ἤσυχον τὴν καυμένην τὴν ἐπαρ-

χιώτισσαν και δὲν μ' ἐξετρέλλανεν οὔτε αὐτή...

— Ἀλλά... κάμμία... μήπως κάμμία λαίδυ ἢ Μις περιηγήτρια;

— Ἐπὶ τέλους μ' ἐπληξες καὶ κουράζεις τὸν νοῦν σου εἰς τὰ χαμένα. Ἐδιάβασες Θεόκριτον;

— Αὐτὸ ἤμποροῦσα νὰ σ' ἐρωτήσω ἐγώ.

— Τὸ τρίτον εἰδύλλιον ἐνθυμείσαι πῶς ἀρχίζει;

— Στάσου μίαν στιγμὴν. Τρίτον εἰδύλλιον εἶνε *Κῶμος*... ναί! «Κωμάσσω ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα...» Τί χρειάζεται ὅμως ὁ Θεόκριτος καὶ ἡ Ἀμαρυλλίς;

— Τί χρειάζεται —; Ἀμαρυλλίς εἶν' ἐκείνη ποῦ... ἔκαμε νὰ μ' ἀρέση ἢ ἐρημία ὅπως λές ἐσύ.

— Αὐτὰ εἶν' αἰνίγματα. Ἀμαρυλλίς δὲν εἶνε ὄνομα γυναικός.

— Τὴν ἐβάπτισα ἐγὼ Ἀμαρυλλίδα. Ἔχε ὑπομονὴν καὶ θὰ μάθης πῶς καὶ διατί.

— Ἔρχεσαι λοιπὸν εἰς τὰ νερά μου ἐνῶ εἰς τὴν ἀρχὴν ἔλεγες πῶς δὲν εἶνε χωριατοπούλα τόρα τὸ ὁμολογεῖς. Ἡ Ἀμαρυλλίς τί ἄλλο εἶνε παρὰ τύπος χαριτωμένης βοσκοπούλας;

— Ὅχι! ἡ Ἀμαρυλλίς μου συνενόει τὰ δύο ἄκρα τῆς γυναικείας τελειότητος ὅπως ἐσύ τὴν ἐννοεῖς.

— Δηλαδή!

— Εἶνε χωριατοπούλα εἰς τὸ βουνὸν καὶ εἶνε βασίλισσα εἰς τὴν πόλιν! Καὶ ἡ φωνὴ του ὑψώθη εἰς τόνον ὑπερηφάνειας ἐνῶ ἐπρόφερε τοὺς τελευταίους λόγους.

— Ὡ! τὰ πράγματα βλέπω γίνονται σπουδαῖα. Ὑλὴ διὰ μυθιστόρημα. Ἄρχισε καὶ λέγε μου ἀπὸ τὴν ἀρχὴν λοιπὸν. Τώρα ἐννοῶ διατί μὲ ἤθελες ἀπόψε βράζουν μέσα σου ἐντυπώσεις καὶ ἀναμνήσεις καὶ θέλεις νὰ ζεσπάσης εἰς τὴν βράχην μου.

— Κ' ἐγὼ μαντεύω τὴν περιέργειάν σου καὶ ἐγὼ διὰ νὰ σὲ τιμωρήσω ὀλίγον, δὲν θὰ σοῦ εἰπῶ λέξιν παρ' ἀφοῦ δειπνήσωμεν. Καὶ πεινῶ!...

— Ὁραῖον αἶσθημ' αὐτὸ, ποῦ γεννᾷ πεινᾶν!

— Ὅταν νηστεύῃ ἡ καρδιά, τότε πεινᾷ ὁ στόμαχος μάθε το αὐτὸ ἀπὸ μένα. Ὅταν εἶμι λυπημένος ἢ ὠργισμένος πεινῶ, ὅταν ἔχω χαρὰν ἢ εὐχάριστον προσδοκίαν κόπτεται ἡ ὄρεξις μου.

— Τότε πρέπει νὰ κοπῇ ἡ ἐδική μου τώρα...

--- Διατί;

— Ἀφοῦ προσδοκῶ τὴν Ἀμαρυλλίδα σου!

Τὸ δεῖπνόν μας ἦτο σιωπηλόν· ὁ Στέφανος ἐπεφύλασεν ὄλην τὴν ὀμιλητικὴν ὄρεξιν του διὰ τὴν μέλλουσαν ἀφήγησιν τῶν ἀγροτικῶν περιπετειῶν του, ἐγὼ δ' ἀφ' ἐτέρου, κατετυράνουν τὸν λογισμὸν προσπαθῶν νὰ μαντεύσω ἐκ τῶν προτέρων τὸ εἶδος τῶν περιπετειῶν αὐτῶν ἄς περιέβαλλε

λε διὰ τόσου μυστηρίου τὰ προοίμια τοῦ φίλου μου.

Ἀλλὰ καὶ ἀφοῦ ἐτελείωσε τὸ δεῖπνον ἐδέησε δις καὶ τρίς νὰ προκαλέσω τὸν Στέφανον εἰς ἐκτέλεσιν τῆς ὑποσχέσεώς του, καὶ κατὰ τὸ κοινὸν σύστημα τῶν ἀνυπομονούντων νὰ εἴπωσά τι, ἀνέβαλλε δὴθεν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν.

Τέλος, ἐνῶ ἀφ' ἐνὸς ἀπαλὰ τὰ κύματα ὠλισθαῖνον μέχρι τῶν ποδῶν μας καὶ ἀνελύοντο εἰς ἀργυροῦς ἀφροὺς καὶ κελαρύσματα, ἀπὸ δὲ τοῦ μεμακρυσμένου θεάτρου ἀφικνούντο μόλις ἐκπνεύσαι αἱ περιπαθεῖς μελωδίαι τῆς Ὑπνοβάτιδος, ὁ ἐρωτευμένος σύντροφός μου νηδύκησε νὰ προσθέσῃ εἰς τὴν νυκτερινὴν ταύτην συμφωνίαν χαμηλὴν καὶ ἐμπιστευτικὴν τὴν φωνὴν του, ἀφοῦ καὶ πάλιν ἵνα κερδίσῃ καιρὸν μὲ κατεδίκασε πρῶτον ὑπὸ τὸ φῶς ἐνὸς φανοῦ ν' ἀναγνώσω μεγαλοφώνως ἐπιστολὴν του πρὸς ἐμὲ ἀπευθυνομένη ἣν παραδόξως τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ μοὶ ἐνεχεῖρσε.

Β'.

«Τὴν ἀθλιότητα τοῦ ταξιδίου μου εἶνε περιττὸν νὰ σοῦ περιγράψω. Γνωρίζεις ὅτι εἶμαι κατ' ἐξοχὴν χερσαῖον ζῆλον καὶ ὅτι ἅμα πατήσω εἰς τὴν θάλασσαν μεταβάλλομαι εἰς ἄψυχον δέμα, κιβώτιον, ὅτι θέλεις—τόσον ποῦ ἠμπορεῖ κανεὶς ἴσως νὰ μὲ στείλῃ μὲ φορτωτικὴν οικονομικώτερα, ἀντὶ νὰ πληρῶναι ἀδίκως εἰσιτήριον. Δὲν ἄνοιξα λοιπὸν τὰ βλέφαρα παρὰ μόνον ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς τὸν λιμένα, ὅπου ἐμεῖλλα νὰ ἐπιβιβασθῶ. Τὸ πρῶτον δὲ πρᾶγμα, ποῦ εἶδα ἐμπρὸς μου, ἦτον ἕνας πελώριος φουστανελλᾶς, ὁ ὁποῖος μὲ προσεφώνησε μὲ τό: Καλῶς ὠρισες ἀφεντικό! Ἐνόησα ὅτι ἦτον ὁ ἐπιστάτης τοῦ θεῖου μου τηλεγραφικῶς προσκληθεὶς νὰ ἔλθῃ νὰ μὲ παραλάβῃ, καὶ τὸν νηχαρίστησα διὰ τὸν κόπον του. Καὶ ἀφοῦ ἀπεβιβάσθημεν ἤμην τόσῳ ζαλισμένος ἀκόμη, ὥστε οὔτε οὔτε ἐπρόσεξα εἰς τὴν μικρὰν ἐπαρχιακὴν πόλιν διὰ τῆς ὁποίας διήλθομεν ἔφιπποι, ἔπρεπεν ἄλλως τε νὰ κρατοῦμαι καλὰ ἐπὶ τοῦ ζῆλου, διότι ὅλα τὰ ἔβλεπα θολὰ καὶ ἄνω κάτω τριγύρω μου. Ἀλλὰ, ὅταν ἀφήσαμεν ὀπίσω τὴν πόλιν καὶ ἐξήλθομεν εἰς τὸν ἀνοικτὸν κάμπον, ἡ δροσερὰ πρωϊνὴ αὔρα ἤρχισε νὰ μὲ ζωογονῇ, καὶ τὸ βλέμμα μου νὰ πλανᾶται εὐχαρίστως εἰς τὸν θαυμάσιον ὀρίζοντα, στεφανωμένον μὲ ὑψηλὰ δασώδη βουνὰ καὶ στολισμένον εἰς μίαν του μόνον ἄκραν μὲ γαλανὴν ταινίαν θαλάσσης. Διήλθομεν διὰ μέσου ἀγρῶν ξανθοπρασίνων διότι ὁ σίτος δὲν εἶχεν ἔτι ὠριμάσει ἐντελῶς, ἔπειτα εἰσεχωρήσαμεν εἰς μικρὸν δάσος πλατάνων, καὶ τελευταῖον ὑπὸ τὴν πυκνὴν καὶ εὐώδη σκιάν τῶν πεύκων καλπάζοντες ἐφθάσαμεν εἰς τὸ κτῆμα τοῦ θεῖου μου καὶ κατέβημεν ἐμπρὸς εἰς τὴν θύραν τοῦ πύργου του. Ὁ πύργος

αὐτὸς δὲν εἶνε μέγαν κτίριον, ὁμοιάζει μᾶλλον ἀνεμόμυλον καὶ ἀποτελεῖται ἐκ δύο δωμάτων ἐν ὄλῳ· ἀλλ' ἡ θέσις ἐπὶ τῆς ὁποίας κεῖται εἶνε μαγευτική. Σχεδὸν ὑπὸ τὰ θεμέλια του ἔρχονται καὶ ἔξοποιον ἀφρισμένα τὰ κύματα, ἐνῶ πρὸς τὸ μέρος τῆς ἑστῆς βραχμηδὸν ὀρθοῦται ἡ ἀνωφέρεια τοῦ βουνοῦ κλιμακωτῆ ὡς ν' ἀναβαίνει μέχρι τοῦ οὐρανοῦ, κεκαλυμμένη πᾶσα ὑπὸ πύκτων καὶ πετελεῶν καὶ δρυῶν μεγάλων. Πέριξ τοῦ πύργου συσπειρῶνται τὰ μικρὰ κατάλευκα οἰκήματα καὶ αἱ ἀχυροκαλύβαι τῶν χωρικῶν, ἐν ᾧ παρέκει φαλακρὸς ἐπίπεδος χώρος σημειοῖ τὴν θέσιν τῶν ἀλωνίων, ἐτοιμῶν ἤδη ὅπως δεχθῶσι τὴν μέλλουσαν συγκομιδὴν.

Ἄλλὰ τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ πύργου εἶνε ἄθλιον· αἱ ὀροφαὶ ξύλιναι, ἀκατέργαστοι καὶ μαῦροι ἀπὸ τὸν καπνόν, οἱ τοῖχοι ἀσβεστόχριστοι, τὰ παράθυρα στενὰ καὶ πληκτικά καὶ τὰ ἐπιπλα... Ὡς Θεέ μου! πῶς θὰ κοιμηθῶ ἐπάνω εἰς τὰ τρίποδα αὐτὰ μὲ τὰς στραβάς σανίδας των. Ὁ ἐπιστάτης μου ὑπεσχέθη ὅτι θὰ τὰς ἰσοπεδώσῃ καλύπτων αὐτὰς διὰ πολλῶν μαλλίνων σκεπασμάτων, τὰ ὁποῖα ἔστειλε νὰ συλλέξῃ ἀπὸ τοὺς οἴκους τῶν χωρικῶν, ἀλλ' ἐγὼ δυσπιστῶ πρὸς τὴν καθαρότητα τῶν ὑφασμάτων αὐτῶν. Οἱ χωρικοὶ οἱ ὁποῖοι ἤλθον νὰ μ' εὐχρηθῶσι τὸ καλῶς ὄρισα, φαίνονται ὄλοοι τίμιοι καὶ ἀγαθοί, ἀλλ' ἡ καθαρότης τοῦ σώματος δὲν εἶν' ἐφάμιλλος βέβαια πρὸς τὴν καθαρότητα τῆς ψυχῆς των. Ἄν ἦτο δυνατὸν θὰ τοὺς ἔστειλα ὄλους εἰς τὸ λουτρὸν καὶ ὕστερον θὰ τοὺς προσεκάλου νὰ ἔλθουν εἰς τὸν πύργον!... Ὁ ἐπιστάτης μου καυχᾶται ὅτι ἐπιδίδει εἰς τὴν μαγειρικὴν καὶ πρὸς τιμὴν μου ἔβαλεν ὅλα τὰ δυνατὰ του διὰ τὸ γεῦμα ἀπόψε, διότι τὴν μεσημβρίαν ἐπρογευμάτισα ἐκ τοῦ προχείρου μόνος ἔλθων μὲ ὀλίγα αὐγά, καὶ βούτυρον νωπὸν καὶ γάλα. Τὰ προτιμῶ αὐτὰ ἀπὸ τὴν μαγειρικὴν τοῦ ἐπιστάτου μου! Ὡς πτωχέ μου στόμαχε, τί ἦτο τὸ κατασκευάσμα ἐκεῖνο μὲ τὰς ὀρνίθας, τὸ ὁποῖον ἐφάγομεν ἀπόψε! Ταλαίπωρε, ἔφαγες πολὺ διότι ἐπείνας· μὴ φοβεῖσαι ὁμως· ἦσαν τόσο μζλακτικά τὰ πεντήκοντα κρόμμυα τὰ ὁποῖα εἶχε μέσα! Ἀπὸ τῆς αὔριον πρέπει νὰ γίνω καὶ ὀλίγον μάγειρος. Μὴ χειρότερα! Περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ἐξήλθον εἰς μικρὸν περίπατον. Τί ἀγριότης! ὅλα τὰ ζῶα τοῦ χωρίου ἀπὸ τῶν ὀρνίθων μέχρι τῶν... γυναικῶν, ἐτρέποντο εἰς φυγὴν ἅμα μ' ἔβλεπον. Φαίνεται ὅτι τὸ ἐξωτερικόν μου, ἡ περιβολή μου τοῖς ἐμπνέει φόβον καὶ δυσπιστίαν· καὶ οἱ σκύλοι μὲ γυαγίζου φοβερά. Διὰ νὰ μὴ συμβαίῃ αὐτὸ πρέπει ἴσως νὰ φορέσω φουστανέλλαν τὰς ἡμέρας αὐτὰς ποῦ θὰ μείνω ἐδῶ φυλακισμένος. Καὶ αἱ χωριατοπούλαι! Τὰ ἀγρίμια, ποιήσιν ποῦ τὴν ἔχουν! ἄνιπτοι, ἀκτένιστοι, μὲ κᾶτι πρόσωπα ψημένα ἀπὸ τὸν ἥλιον, μὲ κᾶτι χέρια σκασμένα

ἀπὸ τὸ ζύμμα καὶ τὴν πλύσιν, μὲ κᾶτι πόδια γυμνὰ καὶ γεμάτα σκόνην καὶ λάσπην. Ὡς χαριτωμένοι Νύμφαι τῶν δασῶν, ὡς ἡρώιδες τῶν εὐδυλλίων, ὡς Μοῦσαι τῶν μωρῶν ποιητῶν, οἱ ὁποῖοι σὰς ψάλλουν, διότι δὲν σὰς εἶδόν ποτε, κρατήσατε δι' ἄλλους τὴν συμπάθειάν σας καὶ τὴν ἀγάπην σας, φυλάξατε τὰ κάλλη σας διὰ τοὺς λεβέντηδες καὶ τὰ παλληκάρια τοῦ χωριοῦ, ἐγὼ σὰς εὐχαριστῶ... ὁ Θεὸς νὰ μὲ φυλάττῃ ἀπὸ σὰς!...

Ἄληθινὰ ἡ ἀνατολή τῆς σελήνης μέσα ἀπὸ τὸ δάσος ἦτον ὠραία, ἀλλὰ μόνος ἐτόλμησα νὰ ἐξέλθω εἰς τὸν ἐξώστην διὰ νὰ πῶ τὸν καφέν μου ὑπὸ τὸ ἀργυροῦν αὐτῆς φῶς, μὲ διεπέρασε τόσοσιν παγερὰ πνοὴ νυκτερινῆς αὔρας, ὥστε ἐρίγησα καὶ ἠναγκάστην νὰ κλεισθῶ πάλιν εἰς τὸ δωμάτιόν μου. Τί κλίμα! ἄλλο δὲν μου λείπει παρὰ νὰ κάμω καὶ ζεπαγγιάματα Μαῖον μῆνα!... Δὲν ἔχει ἄδικον ὁ ἐπιστάτης μου συμβουλευῶν με νὰ σκεπασθῶ μὲν τὴν κάπαρ του τὴν νύκτα. Μὲ κάπαρ; ὡτὰν νὰ εἶμαι δηλαδὴ εἰς κλέφτικον λημέρι.

Σοῦ γράφω ἐπὶ χονδρῆς τραπέζης, ἥτις μοὶ χρησιμεύει ὡς γραφεῖον, ἀλλ' ἡ δύνατο νὰ χρησιμεύσῃ ἐπίσης καὶ εἰς κρεσπώλην διὰ νὰ κόπῃ ἐπ' αὐτῆς τοὺς κρούς καὶ τοὺς μόνσους του. Εἶνε ἔργον διακεκριμένου ἐπιπλοποιοῦ, τοῦ μυλωνᾶ, ὡς μοὶ εἶπεν ὁ ἐπιστάτης. Μὲ φωτίζει ῥυπαρὰ, φρικωδῶς καπνίζουσα καὶ ἀπόζουσα λυχνία πετρελαίου... Οἱ ὀφθαλμοὶ μου ἐτυφλώθησαν ἐκ τοῦ ἐρυθρωποῦ φωτός, ἀσφυκτιῶ σχεδὸν ἐκ τῆς ὁσμῆς. Τὴν σβύνω καὶ πηγαίνω νὰ κοιμηθῶ. Ἀκούω μίαν κουκουβάγιαν ἡ ὁποία μοῦ φωνάζει καληνύκτα ἀπὸ μακρὰν. Μπα! κοντεύουν μεσάνυκτα. Καληνύκτα λοιπόν!...

Καὶ... καλημέρα! ἐξημέρωσε, δόξα σοι ὁ θεός! ἐτελείωσεν ἡ κατηραμένη αὐτὴ νύξ, ἡ ὁποία διήρκεσε τόσοσιν, ὡτὰν ἐπρόκειτο νὰ ἴδῃ τὸ φῶς καὶ δεύτερος Ἡρακλῆς. Καὶ ἔπειτα λέγει ὁ Καζαμίας ὅτι αἱ νύκτες τοῦ Μαῖου εἶνε μικραὶ. Ἄλλου μάλιστ', ἀλλ' ὄχι καὶ εἰς τὸ χαριτωμένον κτῆμα τοῦ κυρίου θεοῦ μου. Ἄ, βέβαια πρέπει νὰ βάλω συναπισμούς εἰς τὴν ῥάχιν μου, ἡ ὁποία μὲ πονεῖ ὡς νὰ μ' ἔχουν ξυλοφορτώσῃ. Καὶ τὰ μάλλινα ἐκεῖνα ἀγριοσκεπάσματα ἐξέδαρην τὸ πρόσωπον καὶ τὰς χεῖρας ὡς νὰ ἦσαν ὄνυχες γάτου. Τί νὰ εἰπῶ δὲ διὰ τὰ ἀμέτρητα ἔντομα τὰ ὁποῖα ἐξεστράτευσαν ἐναντίον μου. Ὁ εὐλογημένος ὁ ἐπιστάτης φαίνεται ὅτι ἔχει μεταβάλλῃ εἰς ἐντομολογικὸν σπουδαστήριον τὸν πύργον τοῦ θεοῦ μου. Ἄλλ' ἐγὼ πρέπει νὰ φροντίσω ἀφευκτικῶς περὶ τῆς διαλύσεως αὐτοῦ ὕστερον ἀπὸ τρεῖς νύκτας ὡς αὐτὴν, ἡμπορῶ νὰ πάθω ἀπὸ ἀναίμιαν. Εὐτυχῶς ἔχω ἄφθονον ἐντομοφθόρον κόνιν μαζί μου.

Κλαυτέ με, κλαυτέ με· ἔχω νὰ διέλθω ἐδῶ

δέκα ἡμερόνυχτα ἀκόμη, διακοσίχες τεσσαράκοντα ὥρας. Πῶς θὰ τὰς περάσω; Ἀνχινώσκων; πλήττω περιπατῶν; βαρύνομαι συνομιλῶν; μὲ ποῖον καὶ περὶ τίνας, παρακαλῶ; Καὶ ἡ ἰδέα ὅτι δὲν εἶνε δυνατόν, δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ φύγω ταχύτερον, κορυφώνει τὴν στενοχωρίαν μου.

Πῶς συνελήφθην εἰς τὰ δίκτυα τοῦ θεοῦ μου χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσω! Ἦλθα, λέγει, ἐδῶ ν' ἀναλάβω ἐκ τῶν κόπων, ἀλλ' ἐγὼ θὰ πάθω χειρότερα: ἢ θὰ γείνω ὑποχόνδριος ἢ θὰ πετάξω τὰ μυαλά μου εἰς τὸν ἀέρα.»

— Σὲ ἀναγνωρίζω ὀλόκληρον εἰς τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν μὲ τὴν παραξενιάν σου τὴν συνειθισμένην. Ἐν μόνον δὲν ἐννοῶ: διατι δὲν μοῦ τὴν ἔστειλες, ἐνῶ θὰ μὲ διασκέδαζε τόσον;

— Δὲν σοῦ τὴν ἔστειλα διὰ λόγον ἀπλούστατον. Ὅταν εἶπα εἰς τὸν ἐπιστάτην νὰ εὕρῃ πεζοδρόμον διὰ νὰ στείλω τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὴν πόλιν—βλέπεις, τὸ κτῆμα τοῦ θεοῦ μου δὲν ἔχει ταχυδρομικὸν γραφεῖον— ἐκεῖνος μοῦ ἀπήντησεν ὅτι ἔχομεν καιρὸν, διότι μετὰ δύο ἡμέρας φεύγει ταχυδρομεῖον δι' Ἀθήνας. Ἀλλὰ μετὰ δύο ἡμέρας τὰ πράγματα εἶχον ἀλλάξῃ τόσον, ὥστε ἡ ἐπιστολή μου ἐφαίνετο ἄδικος, ἄτοπος, γέλοια— καὶ ἀντὶ νὰ σοῦ τὴν στείλω τότε τὴν ἔκλεισα εἰς τὸ χαρτοφυλάκιόν μου διὰ νὰ τὴν λάβῃς σήμερον. Καὶ τώρα ἐξακολουθῶ ἐγὼ τὴν συνέχειαν μετὰ τὴν ἐπιστολήν, ἡ ὁποία ἔχει, ὡς βλέπεις, τὰς πρώτας ἐντυπώσεις μου, μὲ τὴν συμφωνίαν, ὅτι οὔτε θὰ ἀποτείνης ἐρωτήσεις ἀδιακρίτους, οὔτε θὰ μὲ διακόπτῃς, οὔτε θὰ μὲ πειράζῃς...

Ἀπὸ τὸ πρῶν, ὡς ἄλλος Ῥοθινσὼν, ἤρχισα νὰ φροντίζω πῶς νὰ ἐξασφαλίσω ἡσυχωτέραν νύκτα· κατῶρθωσα νὰ ἐτοιμάσω ἐν ἀχύρινον στρώμα, ἐγέμισα ὄλας τὰς τρύπας μὲ σκόνην ἄφθονον, ἔδωκα καὶ ἐξεμάτισαν τὰς σανίδας τοῦ κρεβατιοῦ· τέλος πάντων ἐγεῖνα τέλειος νοικοκύρης πρῶτην φορὰν εἰς τὴν ζωὴν μου. Εἶπα ἀκόμη εἰς τὸν ἐπιστάτην, ὅτι τρελλαίνομαι διὰ τὸ ψητὸν κρέας, ὥστε νὰ λυτρωθῶ ἀπὸ τὰ μαγειρικὰ πειράματά του. Καὶ χάρις εἰς τὴν *Μαργδαληνὴν* τοῦ Σανδῶ μὲ τὸ γλυκύτατον ὕφος του, ἐπέρασαν αἱ ὥραι τῆς μεσημβρίας χωρὶς κ' ἐγὼ νὰ τὰς ἐννοήσω καλὰ, καλὰ. Ὅταν ἐβράδυνασε κάποιος χωρικός ἦλθε καὶ μοῦ ἐπρότεινε νὰ κάμωμεν ἓνα περίπατον εἰς τὸ δάσος. Δὲν εἶχον πολλὴν ὄρεξιν. Δὲν ἠθέλησα ὅμως νὰ νομίση πῶς δὲν καταδέχομαι καὶ ἐπήγα. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι δὲν μετενόησα· ἡ φύσις ὅλη ἦτον εἰς τὴν ἀκμήν της, ἡ γῆ σκεπασμένη ἀπὸ χόρτα καὶ ἄνθη ἐμοσχοβολοῦσεν. Ἐπληττον ὅμως μὲ τὸν σύντροφόν μου, ὁ ὁποῖος κοντὰ εἰς ὄλα ἀνεκάλυψε ὅτι ἦτο καὶ κωφός. Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἐκέρδισα εἰς τὸν περίπατον ἦτο πρὸ πάντων πείνα, βουλιμία. Διὰ τοῦτο ἐγύρισα κατ' εὐθείαν εἰς τὸν πύργον

καὶ ἐπέπεσα κατὰ τοῦ ψητοῦ. Οὐδέποτε ἐπὶ ζωῆς μου ἔφαγα τόσον· ὁ ἐπιστάτης μὲ παρετήρει μὲ σεβασμὸν...

Ὅταν ἐμβῆκα εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ὕπνου, τὸ πρῶτον πρᾶγμα τὸ ὅποιον εἶδα μὲ ἀπορίαν ἐπάνω εἰς τὸ προσκέφαλόν μου, ἦτο ἐν ἐπισκεπτῆριον. Ἀναστάσιος Π* * πρῶτην φορὰν ἔβλεπα αὐτὸ τὸ ὄνομα. Ἀλλ' ἦτον ἀκόμη γραμμένον ἐπάνω κᾶτι μὲ μολυβδοκόνδυλον. Ἐπλησίασα εἰς τὸ πρᾶθυρον καὶ ἐδιάβασα: «Κύριε γείτον, ἦλθα νὰ σᾶς εἰπῶ καλῶς ὠρίσατε, ἀλλὰ δὲν σᾶς εὔρον· θὰ εἶνε ἀδιακρισία ἂν σᾶς προσκαλέσω αὔριον πρῶν, πρῶν, νὰ πῶμεν τὸ γάλα μαζὶ εἰς τὸν κηπὸν μου;» Ἐφώναξα τὸν ἐπιστάτην καὶ τὸν ἠρώτησα ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ κύριος Ἀναστάσιος.

— Ὁ κύρ Ἀναστάσης τᾶφεντικὸ ἐδῶ 'ς τὸ χωρὶὸ πού συνορεύομε, μεσόκοπος, καλὸς ἄνθρωπος, ἔρχεται τὴν ἀνοιξὶν 'ς τὸ τσιφλίκι του καὶ φεύγει τὸν τρυγητὴ κ' ἄργότερα.

— Καὶ πῶς δὲν μοῦ τὸ εἶπες αὐτὸ ἀπὸ πρὶν;

— Δὲν τῶφερε ἡ κουβέντα...

— Εἶνε μακρὰ ἀπ' ἐδῶ τὸ σπίτι του;

— Ὡ: μισὴ ὥρα...

— Αὔριον τὸ πρῶν θὰ 'πάγω· εὐρὲ κανένα παιδί νᾶλθῃ μαζὶ μου νὰ μοῦ δείξῃ τὸν δρόμον.

— Ἐρχομ' ἐγὼ· καμμὶὰ δουλειὰ δὲν ἔχω· θέλω ν' ἀνταμώσω καὶ τὸν ἀγροφύλακα τοῦ κύρ Ἀναστάση.

Ἡ πρόσκλησις τοῦ γείτονός μου δὲν μὲ δυσηρέστησεν. Εἰς τὴν ἀρχὴν ὑπέθεσα ὅτι θὰ εἶνε κἂν εἰς ἐπαρχιώτης πλούσιος κτηματίας, ἀλλ' ἀνούσιος καὶ ἀμόρφωτος ἄνθρωπος. Ὅταν ὅμως εἶδα καὶ δευτέραν φορὰν τὸ καλοτυπωμένον ἐπισκεπτῆριόν του, τὸν λεπτὸν χαρακτῆρά του καὶ τὸ εὐγενὲς ὕφος τῶν ὀλίγων γραμμῶν του, ἄρχισα νὰ μεταβάλλω ἰδέαν καὶ νὰ πείθομαι ὅτι ἀπεναντίας ὁ γείτων μου θὰ εἶνε κανεὶς εὐγενὴς καὶ ἀνεπτυγμένος κύριος, ξένος, ἐρχόμενος ἐκεῖ τὸ καλοκαίρι χάριν τοῦ κτήματός του. Μὲ τὴν προσδοκίαν τῆς γνωριμίας του ἐκοιμήθην, καὶ ἐκοιμήθην τόσον λαμπρὰ, ὥστε ὁ ἐπιστάτης ἠναγκάστη νὰ κτυπήσῃ τὴν θύραν διὰ νὰ μ' ἐξυπνήσῃ εἰς τὰς 5 τὸ πρῶν ὅπως τοῦ εἶπα.

Ὁ δρόμος μοῦ ἐφάνη πολὺ εὐχάριστος. Καὶ ἡ πρωϊνὴ ὥρα βέβαια συνέτεινε εἰς τοῦτο, ἀλλὰ περισσότερον ἡ ἐλπίς ὅτι θὰ εὔρω τέλος πάντων ἓνα ἄνθρωπον μὲ τὸν ὅποιον νὰ ἡμπορῶ νὰ περᾶσω μίαν ὥραν συνομιλῶν, ἄνθρωπον τέλος μὲ τὸν ὅποιον νὰ συνηθίσω εἰς τὴν ἐρημίαν αὐτὴν κατὰ τὰς δέκα ἡμέρας τῆς ἔξορξίς μου. Κᾶποτε δὲ πάλιν ἐλυπομένη διὰ μίαν στιγμὴν ἔλεγα, ἂν δὲν εἶνε ὅπως τὸν νομίζω, ἂν εἶνε κανεὶς γέρον παράξενος, ὀλιγόλογος, ἀπρόσιτος. Ἀλλὰ τότε διατι νὰ ἔλθῃ πρῶτος νὰ μ' ἐπισκε-

φθῆ ἅμα ἔμαθε πῶς ἔφθασα. "Ὅ,τι καὶ ἂν εἶνε ἔλεγα πάλιν, πολλὰς σχέσεις οὔτε θὰ προφθάσω-
μεν νὰ συνδέσωμεν, ἔπειτα μᾶς χωρίζει ἡ ἡλι-
κία· εἴκοσι ἐτῶν ἐγώ, πενήντα ἐκεῖνος! ὠραία
συνεννόησις ἰδεῶν καὶ αἰσθημάτων. Μὲ αὐτὰ ἐ-
φθάσαμεν εἰς τὸν περιβόλον τοῦ κτήματός του
τὸν κῆπον του δηλαδὴ, διότι τὸ ὅλον κτῆμα ἐκ-
τείνεται εἰς χιλιάδας στρέμματα.

Ἡ θέσις του δὲν εἶνε τόσο ὠραία, ὅσον τοῦ
πύργου τοῦ θείου μου, μῆτε εἰς τὴν θάλασσαν
κοντὰ εἶνε ὅπως ἐκεῖνος, μῆτε θέαν ἔχει τόσο
γραφικὴν, εἶνε μάλιστα χαμηλά, ὀλίγον πλη-
κτικά· ἀλλὰ ὑπὸ ἔποψιν κομψότητος δὲν ἔχουν
σύγκρισιν· ποῦ τὸ χάλασμα ἐκεῖνο, ὁ ἀνεμόμυ-
λος τοῦ θείου μου καὶ ποῦ τὸ κομψὸν αὐτὸ σπι-
τάκι τριγυρισμένον ἀπὸ πράσινα φυλλώματα δέν-
δρων, στεφανωμένον μὲ περιπλοκάδας ἕως τὰ
κεραμίδια του! Δὲν ἐπίστευα ὅτι μέσα εἰς τὴν
ἐρημίαν ἐκείνην ἦτο δυνατὸν νὰ ὑπάρχη τέτοιος
κῆπος καὶ τέτοιο χαριτωμένον σπιτάκι. Ἡ θύρα
ἦτο σιδηρὰ κιγκλιδωτὴ καὶ ἔπρεπε νὰ περάσῃ
κανεὶς ἀπὸ τὸν κῆπον διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ σπίτι.

Μᾶς ἄνοιξε μικρὸς φουστανελλοφόρος ὑπὲρ-
της πολὺ καθαρώτερος ἀπὸ τὸν ἐπιστάτην μας.

— Τ' ἀφεντικὸ εἶπε νὰ τὸν συμπαθᾶτε μιὰ
στιγμὴ, γιατί 'πῆγε 'ς τάλωνια, κοπιᾶστε 'ς τὸ
κῖόσκι κ' ἔφτασε... μᾶς εἶπε μὲ προπέτειαν.

Ὁ ἐπιστάτης ἀπὸ σεβασμὸν δὲν ἠθέλησε νὰ
ἔλθῃ μαζί μου, ἠκολούθησα λοιπὸν τὸν μικρὸν, ὁ
ὁποῖος μὲ ὠδήγησε εἰς τὸ κῖόσκι. Δὲν σοῦ λέγω
τίποτε περὶ τοῦ κήπου, φαντάσου τὸν ὠραιότερον
κῆπον τῶν Πατησίων, μετατεθειμένον ἐκεῖ εἰς τὴν
ἄκραν τῆς Ἑλλάδος. Τὸ κῖόσκι δὲν ἦτο πολυ-
τελές, ἀλλ' ἦτο χαριέστατον ἀπὸ ἀκατεργάστους
κορμούς δένδρων καὶ πλεκτὰ καλάμια. Δύο τρία
αἰγυγκλήματα τὸ εἶχον σκεπασῆ κ' ἐμοσχοβολοῦ-
σαν γλυκύτατα. Ἦτον μέσα ἓνα τραπεζάκι ξύλι-
νον καὶ ὀλίγα καθίσματα ἀγροτικὰ κομψότατα...

"Ἐμεινα ἐπὶ τινὰ λεπτὰ χάσκων, ἔτριβα τὰ
μάτια μου διὰ νὰ πεισθῶ ὅτι δὲν ὄνειρεύομαι.

"Ὅταν ἔξαφνα διὰ νὰ κορυφωθῆ ἡ γοητεία,
ὡσάν νὰ ἦσαν ὅλα ἐπίτηδες προετοιμασμένα, ἓνα
γλυκύτατο σιγανὸ τραγοῦδι ἀκούσθηκε ὀπίσω
ἀπὸ τὰ πυκνὰ δένδρα.

Φύσ' ἀγεράκι τῆς αὐγῆς,
Κ' ἔλα νὰ μὲ δροσίσης
Καί, σὺ ἦλιε, ἄργησε νὰ 'βγῆς
Γιατί θὰ μὲ κυρσίσης!...

"Ἐνοιωθα τόσα πολλὰ μαζί ὥστε δὲν ἔνοιω-
θα πλέον τίποτε. Δὲν ἔδοκίμαζα οὔτε νὰ ὑποθέ-
σω οὔτε νὰ μαντεύσω πόθεν προήρχετο ἡ μελω-
δία ἐκείνη... Μόνον μία ἰδέα ἔστριφογύριζεν
εἰς τὸν νοῦν μου: ὅλα εἶνε μαγευμένα ἐδῶ ἔλε-
γα. Ἐφερα τὸ χέρι μου καὶ ἔσφιζα καλὰ τὸ μέ-
τωπόν μου διὰ νὰ συγγρατῆσω τὰ λογικὰ μου.
Βήματα ἠκούσθησαν ἐπάνω εἰς τὰ χαλίγια μ'

ἐπῆσε ρῖγος ὡσάν νὰ εἶχα θέρμη... Κοντὰ, πο-
λὺ κοντὰ εἰς δύο τριῶν βημάτων ἀπόστασιν οἱ
πυκνοὶ κλάδοι δύο δένδρων ἐχωρίσθησαν ἡσυχά
ἡσυχά καὶ ἀνάμεσα εἰς αὐτοὺς ἐπρόβαλεν...

— Ὁ κύριος Ἀναστάσιος μὲ τὸν νυκτικὸν
του σκούφον!...

— Οὐφ! εἶσαι ἀδιόρθωτος, μὲ ἀπογοητεύεις
ἐπάνω εἰς τὸ καλλίτερον μέρος!

Περιτριγυρισμένη ἀπὸ πράσινα φύλλα ἐπρό-
βαλε... κεφαλὴ κόρης. Τὰ μαλλιά της ἦσαν
ξανθὰ, στολισμένα μὲ πέντ' ἕξ τριαντάφυλλα
κόκκινα καὶ ἄσπρα καρφωμένα ἐδῶ κ' ἐκεῖ μὲ
ἀπροσποίητον ἀφέλειαν καὶ ἀπαράμιλλον χάριν
ἀπὸ τὸ ἐν μέρος τοῦ προσώπου καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο,
ἐκρέμοντο εἰς θέσιν σκουλαρικιῶν ἀπὸ ἓνα ζευγάρι
μεγάλα βροδοκόκινα κεράσια... Ἐκλεισα τὰ μάτια
μου... Κῖόσκι, κῆπος, οὐρανός, καὶ γῆ ὅλα ἐγύριζαν.

"Ὅταν ἄνοιξα τὰ μάτια μου, ἡ ὄπτασις εἶ-
χεν ἀποκαλυφθῆ ὀλόκληρος. Μὲ τὸ ἓνα χέρι της
ἐκράτει ἐπὶ τοῦ στήθους μεγάλον δέμα, φόρτω-
μα ὀλόκληρον ρόδων, καὶ εἰς τὸ ἄλλο της χέρι
ἓνα καλάθκι μὲ κεράσια. Τὸ φόρεμά της ἦτο
λευκόν, ἀπλούστατον, χυμένον ὡς ἀφρὸς ἐπάνω
εἰς τὸ σῶμά της. Κρυμμένον ὀπίσω ἀπὸ τὸ αἰ-
γυγκλήμα τὴν ἐκύτταζα χωρὶς νὰ μὲ βλέπῃ— Ἄλ-
λά, πλησιάζει ἔξαφνα, ἔρχεται πρὸς τὸ κῖόσκι.
Τὴν τελευταίαν στιγμὴν τὰ ἔχασα... Κ' ἐκείνη
ὅμως μόλις εἶδεν ἀνεπίστως ἓνα ἄνθρωπον ἄ-
γνωστον καθισμένον ἐκεῖ, καρφωμένον εἰς ἓνα
κάθισμα, ἐτρόμαξε τόσο, ὥστε ἄφησε διὰ μιᾶς
τὰ ἄνθη ὅλα ὅσα ἐκρατοῦσε κ' ἐκυλίσθησαν κά-
τω, εὐθὺς δὲ ἅμα ὑπέθεσε βέβαια ποῖος εἶμαι
ἐκοκκίνησε καὶ εἰς τὴν στιγμὴν ἐτίναξε τὰ ρόδα
ἀπὸ τὴν κεφαλὴν της καὶ τὰ χαριτωμένα σκου-
λαρίκια της.

Μόλις κατώρθωσα νὰ συνέλθω, ἀνεσηκώθηκα
καὶ τὴν ἔχαιρέτισα.

— Κυρία μου, εἶπα, καὶ ἡ γλῶσσά μου ἐδέ-
νετο, λυποῦμαι πολὺ ὅτι τὸ πρῶτον αἰσθημα, τὸ
ὁποῖον σᾶς ἐνέπνευσα, ἦτο τὸ αἰσθημα τοῦ φό-
βου. Συγχαρησάτέ με!

Μοῦ ἔδωκε τὸ χέρι γελαστή, γελαστή.

— Ἡ ἐδικὴ μου θέσις εἶνε χειροτέρα, εἶπε
μὲ ἀφέλειαν, ἐγὼ σᾶς ἐνέπνευσα βέβαια τὸ αἰ-
σθημα τοῦ γελοίου, μὲ τὰ πρῶινά μου αὐτὰ
στολισματα. Ἡ ἔξοχὴ βλέπετε κάμνει ὅλους
τοὺς ἀνθρώπους παιδιὰ. Καὶ ὁ πατήρ μου ἀκόμη
μὲ ὄλην τὴν ἡλικίαν του γίνεται μαζί μου παιδιὸ
ἐδῶ.

Οἱ τελευταῖοι αὐτοὶ λόγοι μ' ἐφώτισαν.
Λοιπὸν εἶνε ἡ κόρη τοῦ κυρίου Ἀναστασίου; εἶπα·
χαρὰ 'ς τὴν κόρην!...

[Ἐπεται συνέχεια.]

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ